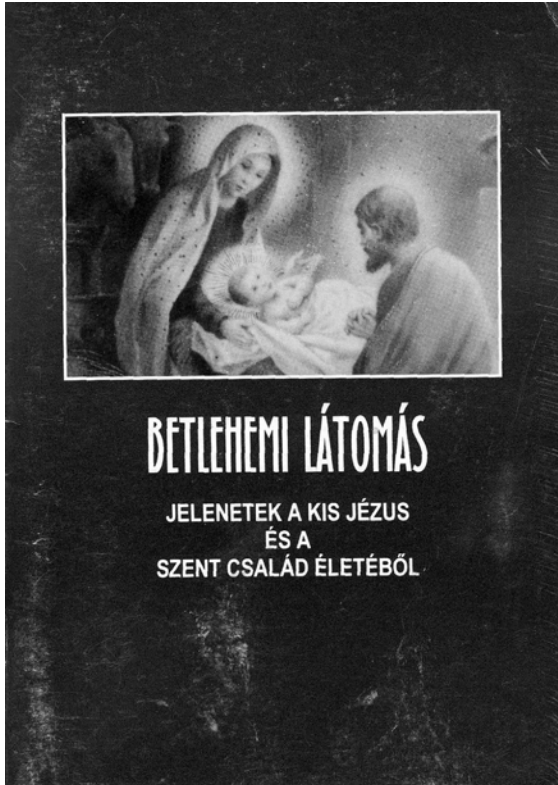

BETLEHEMI LÁTOMÁS

Jelenetek a Kis Jézus és a Szent Család életéből
Boldog Emmerich Anna Katalin látomása szerint
(szemelvények)

„Szent József vacsorát készített, melynek elfogyasztása után együtt imádkoztak. ... Azután megabrakolta a szamarat is, mely a bejáratnál balra, a fal mellett volt bekötve. Ezt követően a jászol takarmánytartóját megtöltötte sással, puha fűvel és mohával, rá pedig takarót terített, mely a jászol szélén lelógott.

Azután a Szűzanya tudtára adta, hogy elközelgett az ideje, kérte, hogy vonuljon el imádkozni.

József, miután újból leellenőrizte a jószágot, visszafordulva egy szempillantást vetett a Szent Szűzre, aki neki háttal, kelet felé fordulva, fekvőhelyén térdelve imádkozott. Úgy látta, mintha tűzlángok vennék Őt körül. Az egész barlangot csodás ragyogás töltötte be. Szent József éppen úgy nézett, miként Mózes tekintett az égő csipkebokorra. Ekkor szent félelemmel eltöltve, arcra borulva imádkozott.

Azt a ragyogást, amely a Szent Születet körbefogta, mindennél fényesebbnek láttam, úgy, hogy abban József lámpásainak fénye teljesen elenyészett. A szűzanya a fekvőhelyének szélén térdelt, arccal keletnek fordulva, öv nélkül, egész szelvében magára terített palástjában.

Láttam, amint éjfél felé imája közben, elragadtatásba esve a levegőbe emelkedett úgy, hogy alatta láttam a földet. Két karját keblén keresztbe fektette. Körülötte a ragyogás egyre erősödött. Mindenben, még az élettelen tárgyakon is valami belső megindultság volt érezhető, s a boltozat, a falak és a padló köve mintha mind életre keltek volna a fényességben. Egyszerre aztán láttam a boltozatot, amint Mária fölött fénycsóva csapott föl egészen az éjgig, mindig növekvő tündökléssel. Ebben a fénycsóvában dicsőítő énekeknek csodálatos hullámvázát láttam, melyek egymásba fonódva és egymást átjárva, mint mennyei lelkek kara lebegtek szemem előtt.

A Szentséges Szűz elragadtatásában még mindig lebegve, amint letekintett fekvőhelyére, már ott imádkozta Istenét, kinek immár anyjává lett, és Aki mint magával tehetetlen újszülött, ott feküdt előtte.

Láttam édes Üdvözítőnket, amint más kisgyerek módjára ott feküdt a terítón Boldogságos Anyja térdei előtt, s belőle oly nagy fényesség áradt, hogy tündöklése mindent, de mindent túragyogott körülötte. Nekem úgy tűnt, mintha picinységéből valamelyest a szemem előtt növekedne nagyobbra. Ám mindezt oly nagy fényesség közepette, hogy pontosan el sem tudom mondani, hogy mit is láttam.

A Szent Szűz egy ideig még elragadtatásban maradt, és láttam, hogy kendővel betakarja gyermekét, de még meg sem érintette és nem vette a karjaiba.

Azt is láttam, hogy a Kisdéd mozogni kezd, a sírását is hallottam – és úgy gondoltam –, ez térítette magához Máriát, Aki most az előbb ráterített ruhába csavarta a Jézuskát, és keblére szorította. Ezt követően leült, és gyermekével együtt egészen beburkolódzott fátylába, azt hiszem, megszojtatta a Kisdedet. Közben körös-körül angyalokat láttam emberi alakban, amint a Gyermek előtt arcra borulva imádkozták Őt.

Már körülbelül egy óra is elmúlhatott a szülés után, mikor Mária hívta Szent Józsefet, aki még mindig mélyen elmerülve imádkozott. Mikor József odaért hozzájuk, áhítatában, örömeiben és alázatosságában ismét arcra borult. Miután a Szent Szűz többször is bátorította, hogy örvendezőn, csak nyugodtan ölelje szívére a Jóságos Isten Szent Ajándékát, akkor kelt föl, s karjaiba véve a Kis Jézust örömkönnyek közt áldotta a Fölséges Istent.

A Szűzanya most ruhákba pólyálta a Kisdedet. ... A pólyaruhácskákból csak néhányat hozott magával Mária.

Ezután láttam, hogy Mária és József maguk alá vont lábakkal, a puszta földön egymás mellett ültek. Nem beszéltek, és láthatólag elmékedésbe voltak elmerülve. Mária előtt a terítón ott feküdt a bepólyált Jézuska, Aki olyan szép volt, és úgy tündökölt, mint a villám.

Óh – gondoltam magamban –, ezen a csöppnyi helyen jelen van az egész Világ Üdvössége, és ezt senki nem is sejtí!

A világ kicsiny Megváltóját nagy körültekintéssel, óvatosan jászolba fektették, mely a szélén lelógó takaró alatt sással és friss fűvel volt kibélelve. Ez a jászol jobbra a barlang bejáratától – ahol az déli irányba elhajlott – egy, a földre állított kőre volt ráhelyezve. A barlangnak ez a része szintben lépcsőzetesen mélyebben feküdt, mint a születési hely. Miután a gyermeket elhelyezték a jászolban, örömkönnyek közt hálaéneket zengedezve álltak mellette. ...

A születés éjszakáján a világ legtávolabbi helyén is szokatlan, örömteli megrendülést láttam. Sok jó embernek a lelke örvendező vágyakozással, míg a gonosz lelkek nagy aggodalommal teltek el. Még az állatoknál is láttam vidám megindulást, fű, fa és cserje felüdült és édes illatot árasztott. Több forrást is láttam fakadni és előtörni. Így fakadt az Üdvözítő születése órájában és helyétől északra egy bővizű forrás, melyet József már másnapra kiépített, és számára lefolyást készített.

Betlehem fölött borús volt az ég, és sötétvörös csillogás vont be, de a jászolbarlang fölött és a pásztorok völgye fölött fényes harmatköd úszott. ...

Mialatt a pásztorok néztek az égre, láttam, hogy egy fényes felhő ereszkedik föléjük, és egyidejűleg folyton erősödő, bájos, halk és emellett tisztán csengő vidám éneket hallottam. A pásztorok először megijedtek, de azután egy angyal elébük állt, és így szólt hozzájuk: „Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, melyben része lesz az egész népnek, mert ma született nektek az Üdvözítő, az Úr Krisztus, Dávid városában. Ez lesz a jel számotokra: találni fogtok egy kisdedet, pólyába takarva és jászolba fektetve.” (Lk.2/ 10-12.)

Mialatt az angyal ezt kijelentette, körülötte még erősebb lett a fényesség, és láttam, hogy öt vagy hét magas, kedves és tündöklő angyalalak áll a pásztorok előtt. Hosszú, szalagszerű írást tartanak a kezükben, melyen tenyéryni nagyságú betűkkel láttam, de hallottam is, amint Istent magasztalva énekelték: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarátú embereknek!” Ugyanilyen jelenésben részesültek kissé később a torony környéki pásztorok is...”

Idézet Emmerich Anna Katalin látomása szerinti írásokból.

2010. december 24.

M.G.Mária